

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3170/2022. (IV. 12.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény 217. § (2) bekezdése utolsó mondata alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Három indítványozó gazdasági társaság közös jogi képviselőjük (dr. Lovász Ernő ügyvéd) útján az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 26. § (1) bekezdése alapján alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (továbbiakban: Vht.) 217. § (2) bekezdése utolsó mondata, miszerint „A végrehajtó intézkedésétől számított 3 hónap eltelte után nem lehet kifogást előterjeszteni; e határidő elmulasztása miatt nincsen helye igazolásnak.” alaptörvény-ellenességének megállapítása és megsemmisítése iránt. Az indítványozók az általuk sérelmesnek tartott rendelkezést a jogszabály szövegébe 2012. március 15. napjával beiktató, a bírósági végrehajtással kapcsolatos és egyéb igazságügyi tárgyú törvények módosításáról szóló 2011. évi CLXXX. törvény (a továbbiakban: Módtv.) 59. §-a alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését is kérték.
- [2] Az indítványozók kérelmüket az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdése és a XXVIII. cikk (7) bekezdése sérelmére alapította.
- [3] 2. Az Alkotmánybíróság a rendelkezésre álló iratokból az alkotmányjogi panasz benyújtására alapot adó ügy előzményei kapcsán a következőket állapította meg.
- [4] A végrehajtási ügyben adósként érintett egyik indítványozói gazdasági társaságnak (a továbbiakban: indítványozó1.) a (rész)tulajdonában álló másik, szintén indítványozó gazdasági társaságban levő 74%-os üzletrésze végrehajtási árverés során értékesítésre került egy másik gazdasági társaság részére. Az indítványozók az indítványban, illetve már a végrehajtási kifogásban és az azzal kapcsolatban folytatott bírósági eljárásban előadottak szerint – kézbesítéssel kapcsolatos okok miatt – az árverésről nem értesültek, így az indítványozó1. az őt a jogszabályok alapján megillető elővásárlási, illetve előárverezési jogával az árverésen élni nem tudott. Mivel a már lezajlott árverésről az állításuk szerint mindhárom indítványozó csak a Vht. támadott rendelkezése alapján nyitva álló objektív jogvesztő határidő eltelte után értesült, a végrehajtási intézkedéssel szemben kifogással élő Indítványozó1. is csak e határidő után tudta kifogását előterjeszteni. Az elsőfokú bíróság elutasította az indítványozó1. végrehajtási kifogását, az általa fellebbezéssel megtámadott elsőfokú végzést a másodfokú bíróság helybenhagyta.
- [5] Az indítványozók álláspontja szerint a Vht. 2012. március 15. napjától hatályos 217. § (2) bekezdése alapján az adós akadályoztatása, illetve utólagos tudomásszerzése esetén, aránytalanul rövid idő áll rendelkezésre az adósok tulajdonát érintő végrehajtói intézkedés elleni jogorvoslat megtételére. Három hónapnál hosszabb idejű akadályoztatás esetén egyáltalán nem tudnak igénybe venni az ezen tulajdonat érintő végrehajtói intézkedés elleni jogorvoslatot; ez a jogorvoslathoz való jog aránytalan korlátozását jelenti. Álláspontjuk szerint mindez súlyosan sérti az adósok tulajdonhoz való jogát is, ami a jelen ügyben konkrétan abban testesült meg, hogy az adóst (indítványozó1.) és a gazdasági társaságban szintén tulajdonrészrel rendelkező másik két indítványozót arra tekintettel, hogy az üzletrésszel érintett gazdasági társaságban egy abban korábban tulajdonnal nem rendelkező másik gazdasági társaság szerzett – ráadásul jóval áron alul – többségi befolyást, különösen jelentős mértékű vagyoni hátrány érte.

- [6] 3. Az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (1) bekezdése alapján mindenekelőtt az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának formai és tartalmi feltételeit vizsgálja. Ezekkel kapcsolatban a következőket állapította meg.
- [7] 3.1. Az alkotmányjogi panasz a befogadhatóság formai feltételeinek [Abtv. 30. § (1) bekezdés, valamint 52. § (1b) bekezdés) *a)–f)* pont] az alábbiak szerint tesz eleget.
- [8] Az indítványozó jogi képviselője alkotmányjogi panaszát a támadott végzéshez képest az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerinti határidőben terjesztette elő.
- [9] Az alkotmányjogi panasz az Abtv. 52. § (1b) bekezdés *a)–f)* pontjaiban foglalt formai követelményeknek eleget tesz, mivel megjelöli az Alkotmánybíróság hatáskörét megalapozó törvényi rendelkezést [Abtv. 26. § (1) bekezdése]; az Alaptörvény sérülni vélt rendelkezéseit [XIII. cikk (1) bekezdése, XXVIII. cikk (7) bekezdése]. Az indítvány a támadott jogszabályi rendelkezés alaptörvény-ellenességére vonatkozó okfejtést tartalmaz; valamint kifejezett kérelmet fogalmaz meg a támadott jogszabályi rendelkezés alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére.
- [10] Az eredetileg előterjesztett alkotmányjogi panaszban az indítványozók annak megállapítását is kérték, hogy a jogalkotó mulasztással alaptörvény-ellenességet idézett elő azáltal, hogy a végrehajtás foganatosítása során a végrehajtó, illetve bíróság határozatai, intézkedései ellen a Vht. kifejezett rendelkezéseinek hiányában és az egységes bírói gyakorlat alapján nincsen lehetőség a Kúria előtti felülvizsgálati eljárás mint rendkívüli jogorvoslati eljárás lefolytatására. Az indítvány kiegészítésében egységes szerkezetbe foglalt alkotmányjogi panaszban azonban a mulasztással előidézett alaptörvény-ellenesség megállapítása iránti kérelmüket – amelyre egyébként az Abtv. és az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata alapján indítványozói jogosultsággal nem rendelkeznek – az indítványozók már nem tartották fenn.
- [11] 3.2. Az Abtv. 56. § (2) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság megvizsgálta az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt tartalmi feltételeit, különösen az Abtv. 26. § (1) bekezdésében foglalt, valamint a 29. § és a 31. § szerinti feltételeket.
- [12] Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés *c)* pontja és az Abtv. 26. § (1) bekezdése alapján alkotmányjogi panasszal az Alkotmánybírósághoz fordulhat az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet, ha az ügyben folytatott bírói eljárásban alaptörvény-ellenes jogszabály alkalmazása folytán *a)* az Alaptörvényben biztosított jogának sérelme következett be, és *b)* jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.
- [13] Az Abtv. 26. § (1) bekezdésében meghatározott egyedi ügyben való érintettség megállapítható: az indítványozó, mint a végrehajtási kifogás előterjesztője, az annak tárgyában hozott bírói döntés tekintetében nyilvánvalóan érintettnek tekinthető. Az Alkotmánybíróság megítélése szerint a végrehajtási árveréssel összefüggésben előterjesztett végrehajtási kifogás tárgyában folyt bírói eljárás tekintetében az árveréssel érintett gazdasági társaságban üzletrésszel rendelkező másik két indítványozó gazdasági társaság is érintettnek tekinthető.
- [14] Az indítványozóknak nem áll rendelkezésére további jogorvoslati lehetőség, ezért a panasz az Abtv. 26. § (1) bekezdés *b)* pontjában foglalt követelményeknek eleget tesz.
- [15] Az indítvánnyal támadott rendelkezés Alaptörvénnyel való összhangjáról az Alkotmánybíróság korábban még nem hozott döntést, így az Abtv. 31. § (1) bekezdésében foglaltaknak az indítvány megfelel.
- [16] Az Abtv. 29. §-a szerint az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be. E két feltétel alternatív jellegű, bármelyik fennállása megalapozza a panasz befogadhatóságát.
- [17] Az Abtv. 29. §-ában említett alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés kapcsán az Alkotmánybíróság emlékeztet arra, hogy részletesen kimunkált és következetesen alkalmazott gyakorlata van a szóban forgó alaptörvényi rendelkezések – az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdése és XXVIII. cikk (7) bekezdése – tartalmát, védelmi körét érintően. Jelen alkotmányjogi panasz ehhez képest nem vet fel újnak tekinthető alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést.
- [18] A bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességre vonatkozó feltételt érintően az Alkotmánybíróság elsőként emlékeztet az alábbiakra.
- [19] Az Alkotmánybíróság korábban – köztük több korai, még az Alkotmány hatálya alatt született döntésében – már számos alkalommal folytatott vizsgálatot az eljárási és anyagi jogi (jogvesztő) határidőkkel összefüggésben. Azok alapján pedig – a bírósághoz fordulás jogával összefüggésben – megállapítást nyert, hogy önmagában az, hogy a jogalkotó valamely (polgári vagy közigazgatási jogi) eljárási cselekmény elvégzésére, akár magára

keresetindításra is, jogvesztő határidőt állapít meg, bár alapjog érvényesülését korlátozza, mégsem tekinthető automatikusan ellentétesnek az Alaptörvény (korábban pedig az Alkotmány) rendelkezéseivel. A bírósághoz fordulás joga – csakúgy, mint a jogorvoslathoz való jog – nem korlátozhatatlan alapjog. A korlátozás szükségességét az igazságszolgáltatás és közigazgatás hatékony működéséhez fűződő alkotmányos érdek, az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésében foglalt jogállamiság elvének érvényesülése – aminek a címzettek joggyakorlásának biztosítása is lényeges eleme – igazolja {vö. pl. 6/2014. (XII. 18.) AB határozat, Indokolás [66]; 46/2003. (X. 16.) AB határozat, ABH 2003, 488, 499; 935/B/1997. AB határozat, ABH 1998, 765, 772–773; 218/B/1991. AB határozat, ABH 1993, 580, 582–583; 70/2006. (XII. 13.) AB határozat, ABH 2006, 786, 803; 46/D/2007. AB határozat, ABH 2008, 2795, 2798; megerősítette: 3149/2019. (VI. 26. AB határozat, Indokolás [29]–[44])}. Ennél fogva az egyes eljárási és anyagi jogi határidőknek az arányosság elvének szem előtt tartásával történő, jogpolitikai és pragmatikus szempontokat is figyelembe vevő meghatározása tekintetében a jogalkotó viszonylag széles körű mérlegelési szabadsággal rendelkezik. Ennek konkrét mértéke alapvetően – a szélsőségesen, aránytalanul rövid, vagy hosszú időtartamban történő meghatározás esetét leszámítva – nem alkotmányossági kérdés {vö. 5/2017. (III. 10.) AB határozat, Indokolás [16]}. Az egyes határidők elmulasztása és az annak kimentésére az érintett által (immár jogvesztő határidőn belül) esetlegesen előterjeszhető igazolás elfogadhatóságának vizsgálata, vagyis a „mulasztás igazolásával összefüggő, illetve a kézbesítési körülmények mint tényszerű és joggyakorlati kérdések mérlegelése” nem az Alkotmánybíróság, hanem a rendes bíróságok döntési jogkörébe tartozó kérdés {lásd: 3112/2015. (VI. 23.) AB határozat, Indokolás [27]; megerősítette: 3149/2019. (VI. 26.) AB határozat, Indokolás [44]}.

- [20] Mindezek szem előtt tartása mellett a rendelkezésre álló iratok alapján az Alkotmánybíróság a következőkre mutat rá.
- [21] Az indítványozó1. végrehajtási kifogása tárgyában eljáró bíróságok megállapították, hogy a kifogás előterjesztésére az erre a Vht. 217. § (2) bekezdésében írt jogvesztő határidő sérelmével kerül sor és erre tekintettel annak érdemi vizsgálatára a törvény rendelkezésénél fogva egyébként sem lenne lehetőség, ugyanakkor az abban foglaltakkal összefüggésben tartalmi megállapításokat is tettek. Ezek lényege, hogy a végrehajtási eljárásban a Vht. alapján csak a végrehajtó valamely intézkedését lehet támadni; az Indítványozó1. által a kifogásban felhozott, magát a végrehajtható okiratot, illetve a végrehajtással kapcsolatos egyes okiratok számára történtő kézbesítésének tényét, a kézbesítés szabályszerűségét vitató érvek tartalmilag nem végrehajtási, hanem kézbesítési kifogásnak minősülnek. Ennek előterjesztésére azonban az indítványozó1.-nek a végrehajtási eljárás alapjául szolgáló, közjegyző által kibocsátott jogerős fizetési meghagyást kibocsátó közjegyzőnél lehetett volna előterjeszteni; ilyen tartalmú kifogás elbírálására a végrehajtási kifogás alapján eljáró bíróságnak nincs jogszabályi lehetősége. A bíróság kiemelte, hogy a Vht. 217. §-a alapján végrehajtási kifogás előterjesztésének a végrehajtó törvénysértő intézkedése vagy mulasztása esetén van helye. Az elsőfokú bíróság felhívta továbbá a végrehajtási kifogásában (csakúgy, mint az alkotmányjogi panaszban) egyébként a végrehajtást kérő hitelezőnek a végrehajtandó okirat kibocsátását eredményező magatartásának, eljárásának tisztességességét, jóhiszeműségét megkérdőjelező Indítványozó1. figyelmét arra is, hogy végrehajtandó okirat alapján az eljáró végrehajtót a „a végrehajtási lap alapján eljárási kötelezettség terheli, a végrehajtás alapjául szolgáló okirat jogalapját és összecszerűségét nem jogosult vizsgálni. Tartalmilag tehát nem megfelelő jelen ügyben a végrehajtási kifogás mint jogorvoslat megválasztása, hiszen az, hogy a végrehajtás alapjául szolgáló határozat miként emelkedik jogerőre, nem a végrehajtó intézkedéséhez kapcsolható kérdés, a végrehajtó ugyanis kötve van a végrehajtható okiratban foglaltakhoz.”
- [22] Mindezek alapján az Alkotmánybíróság megítélése szerint megállapítható volt, hogy az eljáró bíróságok (szak)jogi álláspontja szerint az indítványozó az általa előterjesztett tartalommal a végrehajtási kifogása alapján abban az esetben sem számíthatott volna beadványa számára kedvező elbírálására, ha a támadott rendelkezés hatálybalépését megelőzően, vagyis a 2012. március 14. napjáig hatályos törvényszövegnek megfelelően a jogvesztő határidő tartama 3 helyett 6 hónap lett volna.
- [23] A fentiekre tekintettel az Abtv. 26. § (1) bekezdésében írott azon feltétel kapcsán, amelynek értelmében az indítványozó állított (alapjogi) jogsérelmének a támadott jogszabályi rendelkezésnek az ügyben folytatott bírósági eljárásban történő alkalmazása következtében kell bekövetkeznie, az Alkotmánybíróság azt állapította meg, hogy az csak formálisan teljesült. Ennek oka, hogy az indítványozó(k) számára kedvezőtlen tartalmú, az érdemi elbírálást mellőző bírósági döntés meghozatalára a végrehajtási kifogás előterjesztésére a Vht. 217. § (2) bekezdésének első mondatában főszabályként meghatározott 15 napos határidőn túlmenően a második mondatban rögzített jogvesztő határidő hosszától függetlenül sor került volna. A rendelkezésre álló iratokból ugyanis

megállapítható volt, hogy az előterjesztett tartalommal a végrehajtási kifogás érdemi elbírálására az eljáró bíróságoknak a döntéseik indokolásában is rögzített álláspontja szerint abban az esetben sem kerülhetett volna sor, ha az a jogvesztő határidőn belül kerül benyújtásra. Ebből kifolyólag ugyan „pusztán” az indítványban támadott jogszabályi rendelkezés alkalmazása esetén is az indítványozó számára kedvezőtlen tartalmú döntés született volna, ugyanakkor az is megállapítható volt, hogy az eljáró bíróság(ok) az ügyben ennek hiányában irányadó egyéb jogszabályi rendelkezések alkalmazásával sem hozhattak volna ettől tartalmában eltérő, érdemi elbírálást tartalmazó és az indítványozó(k) számára kedvező döntést.

- [24] Az Alkotmánybíróság a jelen ügy kapcsán ezért úgy ítélte meg, hogy a fentiek alapján az indítványozók Alaptörvényben biztosított jogának sérelme nem következhetett be a támadott rendelkezés alkalmazása folytán. A jogorvoslathoz való jog az Alkotmánybíróság irányadó gyakorlata alapján eljárási jogi (formai) értelemben a másodfokú döntéshez, vagyis lényegében a fellebbezéshez való jogot – közigazgatási eljárások esetében a hatósági döntéssel szemben (legalább egyfokú) bírói jogvédelem igénybevételének lehetőségét – jelenti; tartalmi értelemben pedig az érdemi jogorvoslás lehetőségét, vagyis a jogorvoslatot igénybe vevő számára annak ténybeli-jogi feltételei esetén kedvező tartalmú döntés meghozatalának reális esélyét. A jogorvoslat „lényegi tartalma azt követeli meg a jogalkotótól, hogy a hatóságok vagy bíróságok érdemi, ügydöntő határozatai tekintetében tegye lehetővé a valamely más szervhez, vagy ugyanazon szervezeten belüli magasabb fórumhoz fordulás lehetőségét olyan döntés meghozataláért, amely képes a sérelmezett döntést felülvizsgálni, és a sérelem megállapítása esetén a döntésre visszaható módon a sérelmet orvosolni” {vö. pl. 35/2013. (XI. 22.) AB határozat, Indokolás [16]; 13/2021. (IV. 14.) AB határozat, Indokolás [74]}. A jelen ügy kapcsán született bírósági döntésekből megállapítható volt, hogy az ezen kérdés megítélésében elsődlegesen hatáskörrel rendelkező rendes bíróságok álláspontja szerint az indítványozói által a végrehajtási kifogásban – illetve az indítványozók által az alkotmányjogi panaszban is – előadott érvek alapján ügyükben nem volt kizárt hatékony jogorvoslat igénybevétele; ugyanakkor az esetükben más, nem a végrehajtási kifogás útján kezdeményezett eljárás(ok) útján történhetett volna meg.
- [25] A támadott jogszabályi rendelkezés egyebekben a jogorvoslathoz való jog lényegi tartalma kapcsán az alkotmánybíróság gyakorlatából fentebb hivatkozott feltételekkel az Alkotmánybíróság megítélése szerint önmagában nem áll ellentétben. Ugyan a bíróság eljárásának kezdeményezése tekintetében meghatározott határidő előírás az említett alapjog korlátozásával potenciálisan összefüggésbe hozható, ugyanakkor annak szükségessége az Alkotmánybíróság idézett gyakorlatára figyelemmel kétségtől elválaszthatóan igazoltnak tekinthető; az esetleges korlátozás arányosságának (vagyis a jogvesztő határidő tartamának konkrét mértékének) vizsgálata pedig az Alkotmánybíróság szerint a jelen ügy kapcsán – arra is tekintettel, hogy a bíróságok szakjogi jogértelmezése alapján az adott tartalommal a végrehajtási kifogás érdemi elbírálása tartalmi okokból eleve kizárt volt – nem volt indokolt.
- [26] Az indítványozók a tulajdonhoz való jog állított sérelmét egyrészt a jogorvoslathoz való jog sérelmének feltételezett megállapíthatóságára, másrészt pedig azokra a szakjogi érvekre alapították, amelyeket a bíróságok a döntéseik kialakítása során áttekintettek, és azok indokolásában végrehajtási eljárás keretein belül figyelembe nem vehetőként értékelték. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésének sérelmével összefüggésben érdemi vizsgálatra és így értelemszerűen annak megállapítására a korábban írtak szerint az Alkotmánybíróság nem látott lehetőséget. A bíróságok által a tartalmi érvelés tekintetében elfoglalt, a végrehajtási kifogással összefüggésben azok érdemi elbírálhatóságának hiányával kapcsolatban kialakított szakjogi álláspont pedig a jogorvoslathoz való jog sérelmének megállapításához hasonlóan annak kimondását is kizárja, hogy az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdése esetleges sérelme a támadott jogszabályi rendelkezés alkalmazása folytán következett volna be (tekintettel arra, hogy a támadott rendelkezés alkalmazásának hiányában is azonos tartalmú, az indítványozók számára kedvezőtlen, nem érdemi döntésnek lett volna helye). A tulajdonhoz való jog sérelmének esetleges megállapítása – annak ellenére, hogy a jelen ügyben nem a bíróságok jogértelmezésének vizsgálatával kapcsolatosan, az Abtv. 27. §-a, hanem a 26. § (1) bekezdése alapján indult eljárás – szükségszerűen a bíróságok szakjogi, törvényértelmezési kérdésben kialakított álláspontjának felülvizsgálatát is eredményezné.
- [27] Mindezek miatt az Alkotmánybíróság – annak ellenére is, hogy az indítvány az Abtv. 27. §-a szerinti, a bírói jogértelmezés alaptörvény-ellenességére alapított elemet nem tartalmaz – a jelen ügyben is fontosnak tartotta hangsúlyozni, hogy töretlen gyakorlata szerint a „bírói döntés elleni alkotmányjogi panasz nem tekinthető a bírósági szervezeten belül jogorvoslattal (már) nem támadható bírói határozatok által okozott valamennyi jogsérelem orvoslása eszközének” {3107/2016. (V. 24.) AB végzés, Indokolás [35]}. Az Alkotmánybíróság a bírói döntéssel szemben benyújtott alkotmányjogi panasz intézményén keresztül is az Alaptörvényt és az abban

elismert jogokat oltalmazhatja {erről lásd elsőként: 3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [13]}. Vagyis az Alkotmánybíróság a bírói döntések felülvizsgálata során is az Alaptörvényben elismert alapjogi követelményrendszer tényleges érvényesülését garantálja. „A jogszabályokat a bíróságok értelmezik, az Alkotmánybíróság csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki. Ez a jogkör azonban nem teremthet alapot arra, hogy minden olyan esetben beavatkozzon a bíróságok tevékenységébe, amikor olyan (állítólagos) jogszabálysértő jogalkalmazásra került sor, mely egyéb jogorvoslati eszközzel már nem orvosolható. Sem a jogállamiság elvont elve, sem a tisztességes eljárás alapjoga, sem a diszkrimináció tilalma nem teremthet alapot arra, hogy az Alkotmánybíróság a bírósági szervezet feletti »szuperbíróság« szerepébe lépjen, és hagyományos jogorvoslati fórumként járjon el. [...] A bíró bármely ténybeli vagy jogi tévedése nem teszi automatikusan tisztességtelenné az egész eljárást, mivel az ilyen tévedések teljesen soha nem küszöbölhetők ki, azokat az igazságszolgáltatás ma ismert rendszere magában hordozza.” {3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [14]–[15]} Erre tekintettel az Alkotmánybíróság nem látta indokoltnak, sem pedig lehetségesnek az eljáró bíróságoknak a végrehajtási kifogás tartalmi érvelésével kapcsolatban kialakított jogértelmezésével összefüggésben az Abtv. 28. § (2) bekezdésében az Abtv. 27. §-a szerinti vizsgálatra áttérés számára egyébként biztosított lehetőségének alkalmazását sem.

- [28] Az indítványozók az általuk sérelmesnek tartott rendelkezést a jogszabály szövegébe 2012. március 15. napjával beiktató Módtv. 59. §-a alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését is kérték. A Módtv. 59. §-a alaptörvény-ellenessége megállapítására a Vht. 217. § (2) bekezdése kapcsán kifejtettek okán ugyancsak nem volt lehetőség.
- [29] Összefoglalva: az Alkotmánybíróság nem talált olyan körülményt, amelyet az Alaptörvény felhívott rendelkezéseivel összefüggésben az Abtv. 26. § (1) bekezdése alapján folytatott eljárásban alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdésként vagy a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességként lehetne értékelni, és amely ezért az indítvány érdemi vizsgálatát megalapozhatná.
- [30] 3. Ezek alapján az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz befogadására, mivel az az Abtv. 26. § (1) bekezdésében foglalt követelményeknek, valamint a 29. §-ában írt vagylagos feltételek egyikének sem tesz eleget, nincs lehetőség. Az Alkotmánybíróság ezért a kérelmet az Abtv. 47. § (1) bekezdése, 50. §-a és az 56. § (1)–(3) bekezdései, valamint az Ügyrend 5. § (1) és (2) bekezdései alapján eljárva, az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) és h) pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2022 március 22.

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó
alkotmánybíró helyett

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Salamon László
előadó alkotmánybíró helyett

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Szabó Marcel
alkotmánybíró helyett

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Szalay Péter
alkotmánybíró helyett

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/1122/2021.

